MARATONUL GOSPODINELOR

Medicul vest-german Ernst van Aaken susține că femeile nu numai că sînt mai bune... diplomate decît bărbații, dar ele îi întrec pe reprezentanții sexului tare și în ceea ce privește tenacitatea și rezistența în alergările pe distanțe lungi, cum ar fi maratonul. El regretă faptul că alergările de fond nu sînt deschise și femeilor. „Fetele sînt parcă făcute pentru cursele lungi, în ritm lent și egal" — susține el, pe baza îndelungatelor sale experiențe.

Dr. Aaken l-a descoperit, printre alții, pe Harold Norpoth (medalie de argint la J. O. de la Tokio), deci spusele sale nu sînt lipsite de autoritate. De altfel, pentru a-și argumenta teoriile, Aaken antrenează în momentul de față un grup de adolescente și... gospodine din Waldniel, pentru o cursă de maraton, la care vor participa peste 50 de bărbați. Una dintre „elevele" lui Aaken, Annie Pede, nici nu este, de altfel, o debutantă în materie. Nu de mult, luînd startul într-o cursă de maraton, ea a acoperit distanța în 3h 27:26.

Islanda și fotbalul

Se fac diferite calcule pentru a se afla care este țara unde fotbalul e sportul cel mai popular. Nu de mult, s-a descoperit că țara cea mai „fotbalistică" ar fi mica Islandă. La o populație de 115 000 de oameni, meciurile internaționale sînt vizionate de 15 000 — 20 000 de spectatori. Astfel, fiecare al șaselea islandez este un suporter activ !

PELE – DIRECTOR DE BANCĂ

RIO DE JANEIRO 8 (Agerpres). — Faimosul fotbalist brazilian Edson Arantes do Nascimento, sau Pele, cum e cunoscut pretutindeni, a devenit începînd de ieri director de relații publice al Băncii industriale din Campina Grande, așteptîndu-se ca prezența lui să sporească masiv clientela acestei bănci. Pe de altă parte, firma braziliană „Ducal" a semnat cu Pele un contract privind lansarea unui nou model de costume bărbătești marca „Pele", destinate desfacerii inclusiv peste hotare. Ambele firme împrumută doar numele celebrului jucător, în scopuri comerciale, și deocamdată nu pretind ca el să renunțe la activitatea de bază, aceea de a marca goluri.

INTERVIU ÎN EXCLUSIVITATE PENTRU SPORTUL

SANTAMARIA – DOUĂ CLUBURI ÎN 22 DE ANI

● La Real Madrid fiecare jucător a avut conștiința echipei ● Un amatorism corect cultivă același gust pentru disciplină, ca și profesionismul ● Nici unuia dintre noi nu i-a plăcut betonul ● În finala cu Brazilia, italienii au fost zdrobiți fiindcă și-au respectat doctrina

Santamaria, celebrul jucător al clubului F. C. Nacional, al reprezentativei Uruguayului, al lui Real Madrid și al naționalei Spaniei, este azi, la 41 de ani, un antrenor energic, angajat pe pista consacrării în cîmpul acestei profesii. Aveam să-l întîlnesc recent la Skoplje, unde venise cu responsabilitatea îndrumării tehnice a echipei studențești a Spaniei. Cu acest prilej, am purtat împreună un lung și agreabil dialog despre fotbal.

— Sînt spaniol de origine, născut în Uruguay, la Montevideo, unde părinții mei emigraseră în 1922. Peste 7 ani, aveam să mă nasc în acest oraș. Ca fotbalist, m-am format la marele club uruguayan F. C. Nacional. În 1954, am venit în Elveția, la campionatul mondial, și am jucat acolo cu echipa celestă. În vremea turneului acela, m-a apreciat domnul Santiago Bernabeu, președintele Realului, care mi-a propus să trec imediat la echipa sa. Aveam să accept și să nu regret niciodată, în cei 11 ani cît am fost jucător al clubului madrilen. Precum vedeți, în 22 de ani n-am făcut parte decît din două echipe : Nacional și Real.

— Vă propun un subiect cu siguranță foarte drag dumneavoastră : Realul. Pe vremea cînd jucau Di Stefano, Pușkaș, Kopa, Gento, Santamaria, echipa aceasta a fost mulți ani imbatabilă, desigur nu în sens absolut, ci relativ, atît cît poate fi invincibilă o echipă. Cum explicați această strălucire ?

— Cei pe care i-ați amintit și alți cîțiva au fost jucători excepționali. Dar numai cu mari vedete nu se poate face o echipă de clasă. Coeziunea, unitatea lor afectivă, e la fel de condiționantă. La Real, fiecare jucător a avut conștiința echipei, iar echipa s-a sprijinit pe talentul și pe abnegația fiecăruia dintre noi. N-aș putea să vă spun cine a fost cel mai mare jucător al Realului, în deceniul 1955—1965. Dar tăria lui s-a născut din noi toți. Din capacitatea strategică a lui Di Stefano, din viteza lui Gento, din forța de șut a lui Pușkaș, din fantezia lui Kopa etc. A mai contat personalitatea domnului Santiago Bernabeu, un mare conducător de club, o autoritate, om prevăzător, afectuos și fin psiholog.

Mai amintesc disciplina și punctualitatea noastră, o disciplină consimțită, neapăsătoare, accentuată înaintea fiecărui meci — eram foarte exigenți cu noi înșine înaintea partidelor —, o disciplină care nu respingea ideea timpului liber și a momentelor de expansiune tinerească. Vedeți dumneavoastră, viața unui fotbalist profesionist nu e grea, dacă este chibzuit și corect. Ai vreme pentru toate.

— Atributele de comportament ale marilor jucători ai Realului (enumerate mai înainte) au fost în primul rînd rezultatul condiției de fotbalist profesionist ?

Para todos los lectores de Sportul Bucarest un saludo afectuoso.

Un călduros salut pentru toți cititorii ziarului Sportul din București

— Nu cred. Individul e produsul influenței părinților, al școlii, al prietenilor și al tuturor influențelor care îl ating. Modelările consecutive acestora sînt indiferente față de structura amatoare sau profesionistă a fotbalului. Un amatorism corect cultivă același gust pentru disciplină, ca și profesionismul. În schimb, dacă un fost amator cu deficit de substanță umană va trece la profesionism, el nu se va schimba prea mult. În plus, experiența m-a învățat că cel mai mare rău care poate cădea pe capul unei echipe este un fotbalist cu uriașe aripi de talent, dar refractar la disciplină.

— Voi, cei de la Real Madrid, ați rămas la distanță de tendința spre primatul defensivei, urmată de fotbalul ultimilor 15 ani, în anumite țări. Ce substrat a avut refuzul vostru ?

— Nici unuia dintre noi nu i-a plăcut tactica cunoscută sub numele de beton. Cu toate acestea, am jucat un fotbal modern, eficace și realist. O pot susține mai convingător decît cuvintele cele 6 victorii în finala „Cupei campionilor europeni" și titlul de campioană intercontinentală, aflate în palmaresul Realului. Ascultați-mă pe mine, care am ceva experiență. În fotbal e mai frumos și mai util să ataci decît să te aperi.

— Față de controversa aceasta (spirit ofensiv-defensiv) încă fierbinte, ce spuneți despre C.M. din Mexic ?

— Brazilienii, vest-germanii și englezii au optat pentru un fotbal echilibrat, atacînd și apărîndu-se alternativ cu tot efectivul. Așa juca și Realul, echipa se desfăcea și se strîngea ca un acordeon. Italienii, în schimb, sînt obsedați de teama de a nu primi gol, practică acel ilogic marcaj om la om pe tot terenul (deși marcajul sever efectuat în zonă are mai multă eficacitate), majoritatea jucătorilor fiind mobilizați pentru apărare. În finala cu Brazilia, italienii au fost umiliți fiindcă și-au respectat doctrina. Cu înaintașii excepționali pe care i-a avut, Italia ar fi putut înfrunta echipa lui Zagallo sau în orice caz n-ar fi pierdut la trei goluri diferență, dacă ar fi ales o altă strategie.

— Ați fost un jucător crescut într-un club sud-american, care, apoi, și-a petrecut ultimii 10 ani ai carierei în ambianța fotbalului european. Cele două mari continente ale fotbalului au concepții diferite pe numeroase planuri. Să ne oprim la formarea tinerilor jucători.

— În America de Sud, copiii, începînd de la vîrsta de 8 ani, sînt învățați să jongleze cu mingea. Abia pe la 12-13-14 ani antrenorii încep să se ocupe și de pregătirea lor fizică. În Europa, pregătirea atletică începe mult mai devreme, de pe la 10 ani, și ea se efectuează în paralel cu lecțiile pentru îndemînare tehnică. Aceste deosebiri fac ca tinerii fotbaliști sud-americani să asimileze pînă la 16 ani o tehnică rafinată, dar să prezinte un deficit de calități atletice, greu corectibil mai tîrziu. Preferințele mele se îndreaptă către sistemul european.

— Ați fost un apărător dur ?

— Dur da, dar rău intenționat niciodată.

— Ce șanse aveți să deveniți un mare antrenor ?

— Cei ce cred că un bun jucător va ajunge, inevitabil, mare antrenor, se înșeală. Ultima ipostază e cu totul altceva decît prima. Pentru a fi un antrenor excelent este necesar să dobîndești un mare volum de cunoștințe, care nu-ți erau necesare ca jucător. Trebuie, deci, să înveți și eu îmi fac această datorie. Apoi, însăși talentul de antrenor e altceva decît talentul de jucător. Iată complexul de date de care va depinde succesul sau eșecul meu. Deocamdată, după experiențele de pînă acum, semnele bune precumpănesc.

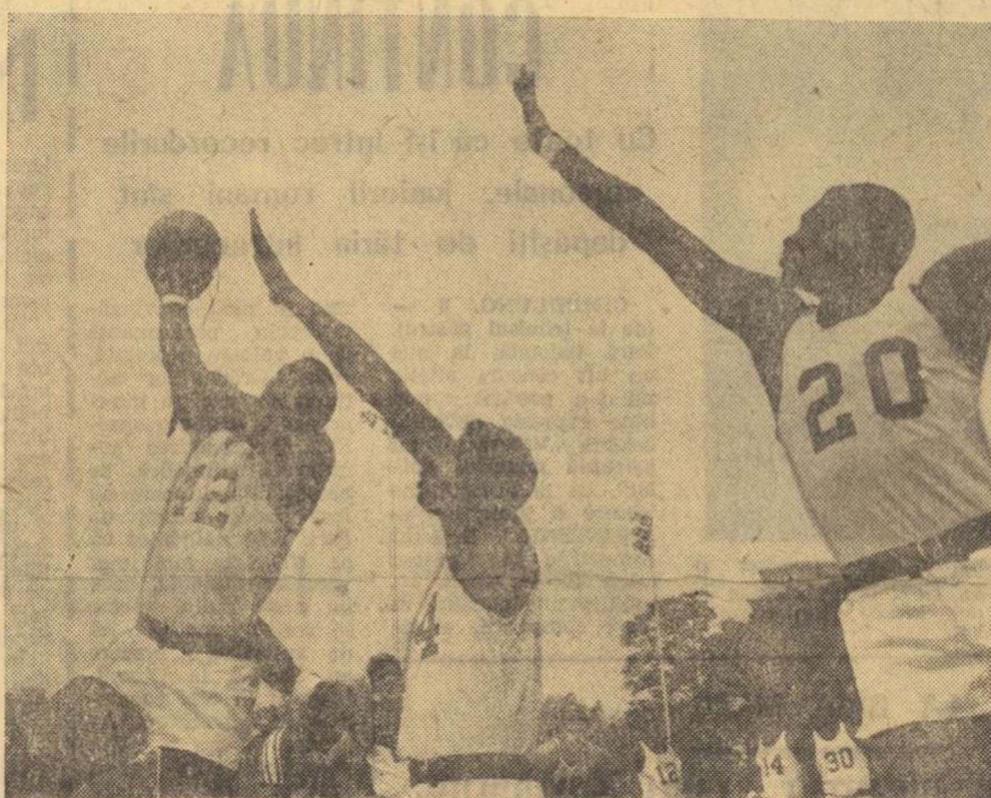
Romulus BALABAN

„Secretele" baschetului american?

Apropierea vizitei reprezentativei universitare a S.U.A. în țara noastră ne-a determinat să solicităm apreciatului antrenor Vasile Popescu un articol în care să relateze cîteva din cele văzute cu prilejul stagiului de trei luni pe care l-a făcut cu cîțiva ani în urmă, în S.U.A. În rîndurile ce urmează redăm impresiile antrenorului român, foarte interesante și ilustrînd clar ceea ce înseamnă baschetul universitar în S.U.A.

★

Cînd, acum trei ani, am început să scriu cartea „BASCHETUL ÎN AMERICA" mi-era teamă, la un moment dat, ca memoria să nu-mi joace vreo festă, scriind lucruri care să pară exagerate. Astăzi, cînd am recitit cartea, pentru a-mi reaminti despre baschetul universitar american, în scopul de a răspunde amabilei invitații a ziarului „Sportul", îmi dau seama că nu am exagerat cu nimic, ba, dimpotrivă, trebuia să scriu și mai mult, pentru a reuși să conving cu un ceas mai devreme și pe cei mai sceptici, ceea ce ar fi evitat, poate, să ajungem la situația nesatisfăcătoare din baschetul nostru de astăzi.

Antrenament : Jim McDaniel și Cliff Meeley încearcă să oprească aruncarea lui George McGinnis

Vizionînd evoluția selecționatei universitare americane, veți avea ocazia să afirmați că ați văzut niște adevărați atleți, multilateral dezvoltați, că, înainte de a fi baschetbaliști, acești jucători sînt atleți și chiar atleți compleți, cu viteză, rezistență, suplețe, coordonare, adresă, automatism, forță și stăpînire de sine. Pregătirea atletică a acestor excelenți jucători nu se obține, însă, numai prin practicarea exclusivă a baschetului, ci este consecința unui program rațional, care prevede și urmărește educarea calităților motrice încă din fragedă copilărie.

Perfecțiunea tehnică, puritatea stilurilor, armonia mișcărilor, inteligența în acțiune — sînt atribute care asigură spectaculozitatea jocurilor din campionatul universitar al S.U.A., jocuri la care asistă în medie între 7 000 și 10 000 de spectatori.

Pregătiți încă din primii ani ai copilăriei (6-7 ani), baschetbaliștii americani posedă o tehnică completă și, în același timp, dificilă și complexă. Această tehnică jucătorii și-o însușesc la fel cum se învață alfabetul, de la A la Z. Ignorînd cunoașterea anumitor litere, este de la sine înțeles că niciodată nu vei reuși să citești bine, cursiv. Jucătorii noștri, care vor avea ocazia să urmărească „pe viu" evoluția studenților baschetbaliști americani, vor înțelege — probabil — că pentru a ajunge la culmile măiestriei atinse de oaspeții de peste Ocean trebuie să lucreze, să exerseze nu numai ceea ce-i interesează și ce-i amuză, ci toate detaliile de tehnică, atît cele ofensive, cît și cele defensive, fie că practica lor este amuzantă sau ingrată.

Repetînd în tot timpul anului, zi de zi, cu materiale ajutătoare, care țin cont de defectele și calitățile fiecăruia, jucătorii ajung la un automatism care în joc le permite să acționeze lejer și să se concentreze cu totul asupra tacticii. Neavînd nici o dificultate în mînuirea mingii, în orice situație, posedînd o vedere de ansamblu excelentă, jucătorii americani pot să-și permită în joc orice. Dar, mai ales repetarea continuă a elementelor fundamentale le dă încrederea atît de necesară adresei, acest scop superior al baschetului.

Valoarea jucătorului american îl îndreptățește să practice un joc individual. Probabil de aceea mulți dintre specialiștii care i-au văzut au vorbit de simplitatea jocului lor. Este adevărat, jocul lor pare simplu la prima vedere. Acțiunea personală este, însă, întreprinsă în funcție de coechipieri, pentru că baschetbaliștii americani sînt astfel educați, încît sînt conștienți că acțiunea colectivă este cea mai eficace, este acțiunea care pînă în cele din urmă asigură succesul.

O dată cu învățarea jocului, baschetbaliștii americani învață că regulile sînt făcute pentru a fi respectate, că arbitrul este un personaj „tabu", că victoria nu este decît un mijloc și nu un scop care trebuie atins cu orice preț. Ei sînt învățați, de asemenea, că înfrîngerea nu este dezonorantă atunci cînd au făcut totul, loial, pentru a o evita. Meciurile sînt foarte „bărbătești", în joc fiind onoarea Colegiului, dar totul pînă la anumite limite, căci fiecare cunoaște valoarea exactă a sportivității.

Prin aceste cîteva sumare însemnări am vrut să redau cîteva din „secretele" jocului și pregătirii baschetbaliștilor universitari americani, care-i mențin încă neînvinși în cadrul Jocurilor Olimpice și care, bine adaptate de vecinii noștri iugoslavi și polonezi, au făcut ca echipele lor să salte în rîndul „marilor puteri" baschetbalistice din lume. Și dacă ne gîndim bine, acum vreo zece ani nu era o mare dificultate să învingem selecționatele acestor două țări vecine.

Vasile POPESCU

DUBLEUL LA RAȚE

August aduce primele și poate cele mai importante zile din calendarul vînătoresc, fiind socotită de cei cu experiență luna adevăraților vînători. Aceștia — va spune un neavizat — sînt desigur cei ce nu vin acasă cu tolba goală. Greșeală, vom răspunde. Adevărații vînători sînt trăgătorii din fața cărora rar se pierde o piesă de vînat rănită. Sînt cei ce au lovituri spectaculoase la rațe sau turturele, corecția de ochire, îndeosebi la primele, ajungînd pînă la 2 m și chiar mai mult. Acum își spune cuvîntul sportul creat — s-ar putea susține — de vînătoare și anume tirul la talere. Un vînător antrenat pe poligon în vederea concursurilor pe filiale, ce au loc la începutul verii, sau în afara acestora — numai pentru a-și forma pregătirea ca trăgător — are cele mai bune rezultate la rațe, vînat care consumă un maximum de cartușe. Intr-adevăr, este o satisfacție deosebită să prinzi în plin snop de alice — pe decorul-fundal al începutului de zi sau înserare, susținut de pădurea trestiilor — silueta cu profil de torpilă înaripată a raței, arcuită, cu gîtul întins, în zbor vijelios de aproape 100 km/h. Nu, nu este „vînătorească" existența unui dubleu la rațe cu o asemenea viteză. Un talerist îl poate realiza oricînd; la fel dubleul la turturele. Prepelița căutată după 15 august, nu pune atîtea probleme de tir, ea fiind și vînatul începătorilor conștiincioși. La prepeliță, a cărei vînătoare e practicată cu cîinele de aret, se face și un antrenament serios pentru realizarea „condiției fizice" a viitoarelor goane la iepuri. Frumusețea conacelor de dimineață sau după prînz, glasul pitpalacului bătînd chemarea firii în căldura liniștită a sfîrșitului de vară, rămîn amintiri de neuitat împreună cu „vînătoreștile" spuse la timpul de popas al unor asemenea distracții.

Mai este totuși și o categorie de vînători ce nu apar la cîmp decît tîrziu, după deschiderea la iepuri, în plin noiembrie. Sînt iepurarii de tradiție, zgribuliți și neantrenați, așteptînd să le vice în față un iepure [illegible] Și de cele mai multe ori iepurele „nu pică" fiindcă linia de ochire și corecția au rămas acasă unde și-au petrecut oamenii mai tot timpul anului. Poate încă nu s-au convins că vînătoarea, ca orice sport, necesită condiție fizică pe lîngă antrenamentul specific; că luna august aduce prin vînătoare o chemare iubitorului de natură spre locuri pe [illegible] poate descoperi : în fine, că în august începe pentru sportul armei cu alice „numărătoarea bobocilor".

Constantin EFRIMESCU

O minge uriașă — în prim plan — și un portar... zburător. Ivo Viktor, portarul reprezentativei Cehoslovaciei, părea foarte inspirat la antrenamentele dinaintea El Mundialului și nu se sfia să „pozeze" fotoreporterilor.

Gurile rele zic că la întoarcerea din Mexic n-a mai fost așa zîmbitor...

MAXIME ACTUALE ȘI NU PREA...

● Cui pe cui se scoate. Educația fizică este un efort care șterge urmele eforturilor de altă natură.

● Record înseamnă mers pe un teren pe care nu a călcat nimeni. De aceea, nici nu poate exista un ghid către recorduri. Acest ghid și-l scrie fiecare recordman singur.

● Nimeni nu a devenit mare campion pregătindu-se doar cu antrenorul. Marii campioni trebuie să fie într-o mare măsură și antrenorii lor proprii.

● Fotbaliștii de performanță se produc în fața publicului la fel ca actorii. Dar cine a văzut actor care să-și uite rolul?

● Nu există antrenori vrăjitori, există doar antrenori puși în situația de a putea lucra cu seriozitate.

● Pentru mulți, experiența nu este decît inventarul greșelilor lor din trecut. Atunci cei ce au greșit mai mult înseamnă că au mai multă experiență?

N. BRAȘOVEANU

DIN LUMEA ATLETISMULUI

NOI RECORDURI MONDIALE PENTRU ROMÂNIA

Recent, ne-a parvenit un anuar mondial atletic, special pentru femei. Lucrarea, bogat ilustrată, ne-a reținut atenția, printre altele, și prin lista recordurilor mondiale oficiale, în care sînt incluse atît probele feminine folosite curent, cît și recordurile mondiale neoficiale, adică probele mai puțin utilizate în concursuri.

Cu satisfacție am găsit pe aceste liste performanțe românești care reprezintă cele mai bune realizări feminine obținute vreodată.

1. Lungimea fără elan, Viorica Viscopoleanu 3 m (1970) ; vechiul record mondial (2,88) data din 1966 ; 2. Triplusalt fără elan, Viorica Viscopoleanu 9 m (1970) ; v.r.m. — 8,30 — 1968 ; 3. 80 m Eleonora Monoranu 9,6 (1970) ; record egalat ; recordul aparține atletei Erika Rost (R.F.G.), din 1967.

PRECOCITĂȚI ATLETICE

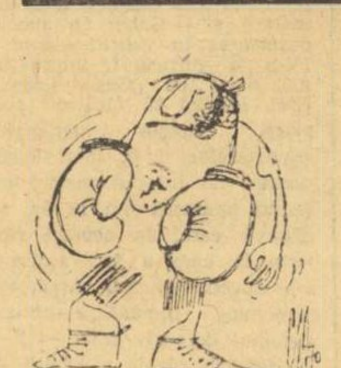
Iată cîteva performanțe realizate de copii : 100 m la 6 ani 15,1 Cynthia Tyler (S.U.A.) ; 200 m la 6 ani 36,7 Cynthia Tyler ; 400 m la 7 ani 77,0 Cynthia Tyler ; 800 m la 5 ani 3:39,0 Ronny Vasquez (S.U.A.) ; 1 500 m la 4 ani 9:52,9 Ronny Vasquez ; înălțime la 5 ani 0,65 m Cindy Davies (S.U.A.) ; lungime la 5 ani 2,28 Cindy Davies.

PERFORMANȚE LA VÎRSTE ÎNAINTATE

Se vorbește, în general, de o limită de vîrstă în realizarea performanțelor, care în general atinge 30 de ani. Dar sînt și excepții. Iată-le pe cele mai reprezentative : 100 m garduri, 15,2 la 40 de ani — Maeve Kyle (Irlanda) ; înălțime, 1,47 la 46 ani — Dorothy Tyler (Anglia) ; greutate, 10,28 la 53 ani — Ruth Svedberg (Suedia) ; disc, 33,03 la 55 ani — Ruth Svedberg ; suliță, 32,20 la 43 ani — Lenie Stumpf (R.F.G.).

N. M.

NICOLAE DOVA, BUȘTENI. O asemenea situație a survenit — și poate nu numai o dată — în meciurile de box. Vă pot spune, astfel, că boxerul englez J. Parson, primind un croșeu puternic, cu 3 secunde înaintea gongului final, a căzut la podea ca trăznit. El nu s-a mai putut ridica și a fost transportat într-o stare de semi-inconștiență la vestiar, unde avea să afle că fusese declarat... învingător la puncte !

PETRE FALCOS, COMUNA CHIRNOGENI. Apreciem pasiunea dv. pentru statistici, iar materialul trimis, **„Divizia A la ora bilanțului"**, nu face decît să confirme meticulozitatea și răbdarea cu care adunați datele necesare acestor statistici. Dar, la jumătatea lunii august, cînd ochii iubitorilor de fotbal sînt îndreptați asupra noului campionat, aceste cifre, cred, nu mai prezintă interes. Poate că ar merita, totuși, să fie cunoscută „echipa campionatului", alcătuită în baza numărului de selecționări în echipa... etapei. Aceasta ar fi, deci : Niculescu — Sătmăreanu, Lupescu, Lereter, Deleanu, Dumitru. Dobrin, Caniaro, Tătaru. Domide, Lucescu (Gyorffy).

MARIN POP, BRAȘOV. Arbitrul Iosif Ritter a jucat de 17 ori în echipa națională de fotbal, în perioada 1945—1949.

ANDREI SOCEANU, BUCUREȘTI. „După multe ezitări, vă trimit o poezie dedicată atletei noastre Cornelia Popescu". Ce bine ar fi fost dacă ați mai fi ezitat puțin !

IOAN BENEC, BUZĂU. Sînteți bun de plată ! Koszka a... călătorit destul de mult în divizia A. Farul este a patra echipă la care s-a oprit, după ce a fost legitimat la U.T.A., Rapid și Steaua.

IULIA PASCARU, COMUNA ȘTIUBENI. „Nu uitați că o fată așteaptă răspuns !". Ați atins punctul meu cel mai slab ! Din păcate, nu sînt în măsură să vă trimit fotografia cerută. Cred că n-o mai are nici Dan Spătaru, iar în fototeca noastră, cu atît mai puțin am putea s-o găsim. Nu ne putea trece prin minte, în urmă cu 10 ani, că fotbalistul Dan Spătaru, din divizia B, va ajunge o celebritate ca... interpret de muzică ușoară. Constat însă că nu sînteți de acord cu transferul făcut de Dan Spătaru : „Eu dacă ar fi avut de ales între sport și muzică, m-aș fi oprit la prima alternativă. Mai mari sînt satisfacțiile pe care ți le oferă fotbalul, decît cele pe care ți le poate da muzica ușoară, deși în fotbal apar din cînd în cînd și înnourări, care trec însă ușor". Trec, dar întîi... plouă cu critici, cu apostrofări, cu ironii. Probabil, totuși, că Dan Spătaru n-ar fi făcut schimbarea, dacă ar fi știut că îl așteaptă un post în echipa națională !

ANGELICA N., ANINA. Încă o fată căreia îi place fotbalul ! „Pasiunea mea pentru fotbal a izbucnit tîrziu, cu prilejul calificării echipei noastre în turneul final al campionatului mondial. De aceea, despre mulți jucători aud acum pentru prima oară, cum este cazul lui Emil Dumitriu, de la Steagul roșu, despre care se scrie cu atîta simpatie. Abia aștept și eu să-l văd jucînd". Simpatia este justificată : în fotbalul nostru au apărut puțini jucători care să stăpînească atît de bine arta driblingului, întotdeauna spectaculoasă, deosebit de eficace cînd este folosită de un fotbalist, ca un mijloc de acțiune, și nu ca un scop în sine. Uneori Nicky Dumitriu a uitat acest lucru. Dar, cînd a ținut minte, a fost, într-adevăr, o încîntare. Oricum, puștiul îndrăgostit de minge a rămas în urmă, astfel că așteptăm să vedem un Dumitriu care să-și pună integral talentul în slujba echipei. Să vă răspund și la întrebarea pe care mi-ați pus-o : la 5 noiembrie, el va împlini 25 de ani. El a jucat pentru prima oară fotbal, la Rapid (pitici). De aici a trecut la Jiul Petroșani, devenind jucător de divizia A. A jucat apoi la Viitorul, din nou la Rapid (de data aceasta în echipa „mare"), iar acum speră să trăiască a doua tinerețe fotbalistică, la Steagul roșu. Ceea ce îi dorim din toată inima !

Ilustrații : N. CLAUDIU